

Arrest

nr. 91 785 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische en respectievelijk Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, K.U.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn en van Jezidi-origine te zijn. U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van volgende problemen.

Uw echtgenote, S.J.(...) (O.V. 6.638.851) die een Armeens staatsburger is, en u baatten in Tbilisi een winkel uit waar jullie vrouwenkleding verkochten.

Sinds begin november 2008 werd u er afgeperst door medewerkers van de MVD, D.(...) en G.(...). Ze eisten dat u hen op regelmatige basis geld gaf. Indien u hen niet zou betalen, zouden ze uw dochters misbruiken. Ze vielen u geregeld lastig in uw winkel en bij u thuis. Eind november 2008 werd u op straat bewusteloos geslagen omdat u slechts 5.000 dollar had betaald in plaats van de gevraagde 10.000 dollar. U werd naar een ziekenhuis van het ministerie van Binnenlandse Zaken gebracht waar een hersenschudding en een gebroken neus werd vastgesteld. Een parketmedewerker heeft u in het ziekenhuis ondervraagd over het incident. Ook in het ziekenhuis werd u door de afpersers lastiggevallen. U verbleef er 2 weken. Uw echtgenote kwam u niet bezoeken in het ziekenhuis omdat ze toen in Moskou verbleef. Na uw ziekenhuisopname betaalde u uw afpersers. U overhandigde hen het geld steeds in een wagen. In verband met deze problemen heeft u een advocaat gecontacteerd. Hij raadde u aan verder te betalen.

In december 2009 kwamen D.(...) en G.(...) met een vrouw naar u en toonden ze u een document waarin stond dat u 20.000 dollar van de vrouw had geleend. U moest het geld onmiddellijk terug aan hen geven.

Eveneens in december 2009 werd u door de 2 mannen gedwongen naar de notaris te gaan en moest u uw 2 appartementen, uw auto en uw winkel op hun naam laten registreren. Dit heeft u gedaan. U verkocht uw winkel en ongeveer 10 dagen nadat u met hen naar de notaris ging, vertrok u in januari 2010 naar Turkije waar u 6 maanden verbleef en werkte. Na uw vertrek uit Georgië werd uw echtgenote nog steeds lastiggevallen door deze mannen die haar vroegen waar u was. Tijdens zo'n discussie verwondde uw echtgenote haar voet. Uw echtgenote heeft hen sinds uw vertrek geen geld meer gegeven. In totaal heeft u zo'n 100.000 à 120.000 dollar aan de afpersers gegeven.

Twee maanden na uw vertrek uit Georgië verliet uw echtgenote jullie appartement en vertrok naar Armenië.

Op 7 juni 2010 diende u in België uw asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties. Uw echtgenote diende op 25 april 2012 in België een asielaanvraag in.

Sinds uw vertrek naar België vragen ze nog steeds aan uw bureaus waar u bent.

Naast de problemen met de afpersers van de MVD zou u niet naar Georgië kunnen terugkeren omwille van uw Jezidi-origine. U wordt er nergens gewaardeerd en u moest het dubbele aan de verkeerspolitie betalen wanneer deze u tegenhield ter controle van uw rijbewijs.

U bent in het bezit van volgende documenten: 2 geboorteaktes, een duplicaat van uw huwelijksakte, uw sportkaart, uw rijbewijs, uw sportboekje in verband met boksen, 3 diploma's, een kopie van document van een bank in Georgië dd. 22.03.2010, een kopie van een bewijs van uw zaak dd. 12.03.2010, een Georgisch medisch attest dd. 25.11.2008, een kopie van een rijbewijs en bewijs van immatriculatie van een voertuig, een kopie van een woonovereenkomst dd. 19.10.1990, een kopie van een eigendomsakte dd. 26.09.1998, 2 brieven van Georgische kennissen en 2 enveloppen.

B. Motivering

Aangezien u verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, dient uw asielaanvraag te worden behandeld ten aanzien van Georgië.

Echter, u heeft uw asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken.

Zo moet gewezen worden op verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote betreffende essentiële elementen in uw asielrelaas.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u stelt dat u een tiental dagen voor u Georgië heeft verlaten, door de afpersers werd meegenomen naar de notaris waar u uw eigendommen diende af te staan (CGVS, p. 21). Uw echtgenote daarentegen verklaart dat er na dit notarisbezoek ongeveer één jaar verstreken is vooraleer u Georgië verliet - meer bepaald dateert het notarisbezoek van 2009 terwijl u in 2010 bent vertrokken (CGVS 1 echtgenote (15.05.2012), p. 10). Gevraagd naar bevestiging hieromtrent, stelt uw echtgenote dat dit klopt (CGVS 1, echtgenote, p. 10). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent stelt uw echtgenote dat ze het zich niet goed herinnert en dat er in 2009 20.000 dollar van u werd gevraagd (CGVS 1 echtgenote, p. 10). Deze verklaring is echter niet afdoende.

Immers, het betreft een dergelijk groot tijdsverschil omtrent twee gebeurtenissen waarvan zowel uw echtgenote als u op de hoogte zijn. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat jullie dermate verschillende verklaringen hieromtrent afleggen.

Ook stelt u dat uw vrouw nog een tweetal maanden na uw vertrek uit Georgië in jullie appartement heeft verbleven (CGVS, p. 4), terwijl uw echtgenote meent dat ze na ongeveer 7 à 8 maanden is vertrokken (CGVS 1 echtgenote, p. 5). Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent stelt uw vrouw dat het iets meer dan 2 maanden betrof (CGVS 1 echtgenote, p. 5). Deze verklaring is onafdoende gezien het een dermate groot tijdsverschil betreft en het gezien de door u verklaarde vrees weinig aannemelijk is dat u niet op goed op de hoogte zou zijn van het tijdstip waarop uw echtgenote Georgië heeft verlaten.

Eveneens moet worden vastgesteld dat u verklaart dat uw echtgenote na uw vertrek niet meer in jullie winkel heeft gewerkt en dat alles reeds verkocht was voor uw vertrek (CGVS, p. 7). Echter, uw echtgenote stelt meermaals dat ze nog verschillende maanden na uw vertrek in de winkel heeft gewerkt (CGVS 1 echtgenote, p. 5). Tijdens haar tweede interview voor het CGVS bevestigt ze dat ze na uw vertrek nog in de winkel heeft gewerkt en dat ze de goederen aan een goedkopere prijs verkocht (CGVS 2 (05.06.2012) echtgenote, p. 5). Geconfronteerd met uw verklaring herhaalt uw echtgenote haar verklaring en stelt ze dat u dit niet kan weten aangezien u reeds was vertrokken (CGVS 1 echtgenote, p. 11). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, het is weinig aannemelijk dat uw echtgenote u hierover niet op de hoogte zou hebben gebracht.

Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent essentiële feiten in het asielrelaas doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen in Georgië.

Daarenboven moet gewezen worden op verschillende onwetendheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnen.

Zo dient opgemerkt te worden dat u stelt dat uw echtgenote ten tijde van uw ziekenhuisopname in november 2008 in Moskou verbleef en dat ze pas een tiental dagen na uw ontslag uit het ziekenhuis terug thuiskwam (CGVS, p. 19). Uw echtgenote daarentegen, stelt dat ze het zich niet meer herinnert en dat ze ofwel in jullie winkel ofwel thuis was toen ze van deze ziekenhuisopname vernam (CGVS 1 echtgenote (15.05.2012), p. 10). Ook stelt ze niet te weten of ze naar het ziekenhuisgebouw is gegaan (CGVS 1, echtgenote, p. 9). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent verklaart ze dat ze vaak naar de Russische Federatie ging om goederen te kopen en dat ze zich niet meer herinnert waar ze op dat moment was (CGVS 1 echtgenote, p. 10). Echter, gezien het een ingrijpende en eenmalige gebeurtenis in het asielrelaas betreft, is het uiterst merkwaardig dat uw echtgenote zich dermate weinig herinnert hieromtrent.

Ook moet gewezen worden op de vaststelling dat uw echtgenote zeer vaag blijft over het moment waarop ze u voor het laatst in Georgië heeft gezien. Eerst verklaart ze dat ze u er voor het laatst in 2010 heeft gezien (CGVS 1 echtgenote, p. 10). Wanneer gevraagd werd hoelang voor uw vertrek uit uw land jullie laatste ontmoeting was, stelt ze dat ze u de laatste dag zag, dat u toen bent weggegaan, dat het waarschijnlijk in 2010 was en dat ze het zich niet meer herinnert (CGVS 1 echtgenote, p. 10). Wanneer vervolgens uw echtgenote gevraagd werd of u dezelfde dag van jullie laatste ontmoeting naar Turkije bent vertrokken, stelt ze zich dit niet meer te herinneren (CGVS 1 echtgenote, p. 10). Aangezien uw vertrek uit uw land omwille van de problemen een drastische gebeurtenis is, is het niet aannemelijk dat uw echtgenote dermate vaag blijft over het moment waarop ze u voor het laatst in Georgië heeft gezien.

Eveneens is het zeer opmerkelijk dat uw echtgenote niet eens bij benadering kan vertellen hoeveel geld ze zelf aan de afpersers heeft gegeven sinds uw vertrek (CGVS 1 echtgenote, p. 9). Deze vaststelling is des te merkwaardiger aangezien u stelt dat uw echtgenote na uw vertrek uit uw land van herkomst geen geld meer aan de afpersers heeft gegeven (CGVS, p. 21-22), terwijl uw echtgenote expliciet stelt een paar keer geld aan hen te hebben gegeven (CGVS 1 echtgenote, p. 9). Aangezien de problemen met de afpersers de oorzaak van uw vrees in Georgië betreft (CGVS, p.15), is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn gebracht van deze problemen die uw echtgenote nog met hen zou hebben gehad sinds uw vertrek.

Bovenstaande manifeste onwetendheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot heeft u uw verblijf in Turkije niet aannemelijk kunnen maken. Immers, betreffende de kopie van een document van een bank in Georgië dd. 22.03.2010 en de kopie van een bewijs van uw zaak dd. 12.03.2010, stelt u dat u deze documenten zelf heeft afgehaald voor u uw winkel verkocht en uit uw land vertrok (CGVS, p. 9-10). Echter, de betreffende kopieën dateren respectievelijk van 22 maart 2010 en van 12 maart 2010, terwijl u verklaart in die periode in Turkije te hebben gezeten (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze vaststelling, stelt u dat een aantal documenten u per brief werden opgestuurd toen u al uit Georgië vertrokken was (CGVS, p. 24). Op de vraag waarom u eerst andere verklaringen aflegde, stelt u dat u door de hersenschudding die u in 2008 heeft opgelopen zich kan vergissen (CGVS, p. 24). Deze verklaring is niet afdoende. Immers, ze vermag niet te verklaren waarom u eerst expliciet stelt dit document zelf voor uw vertrek te hebben afgehaald en niets vermeld over documenten die men u zou hebben opgestuurd. Bovendien moet opgemerkt worden dat het door u neergelegde Georgisch medisch attest dd. 25.11.2008 geen geheugenproblemen vermeld (zie vertaling bij document 9). Het stelt louter dat u een hersenschudding opliep naar aanleiding van geweld op 10 november 2008. Daarenboven blijkt u in staat om op een chronologische en gedetailleerde wijze uw asielproblemen te vertellen (CGVS, p. 15-16) en heeft u voordien geen enkel gewag gemaakt van geheugenproblemen. Bijgevolg heeft u geen afdoende uitleg gegeven voor bovenstaande contradictie. Bevestiging van de onaannemelijkheid van uw verblijf in Turkije wordt gevonden in de vaststelling dat u weinig weet over uw verblijfplaats in Turkije. Zo kent u de naam van de fabriek waar u al die tijd werkte en verbleef in Istanbul, niet en kent u de straatnaam niet (CGVS, p. 13). Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaarde verblijf in Turkije en bijgevolg aan het moment waarop u verklaart Georgië te hebben verlaten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Wat de door u verklaarde problemen betreft die u heeft gekend omwille van uw Jezidi-origine - u mocht geen toelatingsexamen afleggen aan de universiteit en u moest het dubbele aan de verkeerspolitie betalen wanneer deze u tegenhield ter controle van uw rijbewijs (CGVS, p. 24) -, dient opgemerkt te worden dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat deze door u aangehaalde problemen uw fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zouden brengen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u het risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, moet worden vastgesteld dat personen van Jezidi-origine actueel niet worden vervolgd in Georgië. Hoewel volgens de informatie van het Commissariaat-generaal individuele gevallen van discriminatie kunnen voorkomen, is er dus van een algemene gingsituatie van deze etnische groep geen sprake.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er aangaande uw echtgenote, wiens asielaanvraag ten opzichte van Armenië dient beoordeeld te worden, eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Immers, de 2 geboorteaktes, uw sportkaart, uw rijbewijs, uw sportboekje in verband met boksen, een kopie van een rijbewijs en bewijs van immatriculatie van een voertuig bevatten louter persoonsgegevens die niet betwist wordt. Echter, ze bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Het duplicaat van uw huwelijksakte toont louter uw band met uw echtgenote aan. De 3 diploma's tonen enkel jullie scholingsgraad aan. Doch bevat het geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De kopie van een woonovereenkomst dd. 19.10.1990 toont enkel aan dat u woonde op het gegeven adres. Doch bevat het geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De kopie van een eigendomsakte dd. 26.09.1998 toont louter aan dat u in het bezit was van het in het document vermelde appartement. Doch bevat het geen gegevens betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de 2 brieven van Georgische kennissen betreft, dient opgemerkt te worden dat erin gesteld wordt dat er mensen - 2 mannen en 1 vrouw - die volgens 1 briefschrijver tot de maffia behoren, naar u vragen. Echter, ze bevatten geen enkele informatie die bovenstaande manifeste tegenstrijdigheden en onwetendheden kunnen verklaren. Bovendien bevatten de 2 brieven geen enkele gegevens over de personen die deze brieven hebben geschreven. De 2 enveloppen tonen louter aan dat u van

Georgië post heeft ontvangen. De kopie van een document van een bank in Georgië dd. 22.03.2010 stelt enkel dat u bij de betreffende bank een rekening had en vermeldt het bedrag dat op die rekening stond. Doch bevat het geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De kopie van een bewijs van uw zaak dd. 12.03.2010 toont louter aan dat u op de markt van Tergi een winkel had. Doch bevat het geen informatie betreffende de door u gekende problemen. Het Georgisch medisch attest dd. 25.11.2008 stelt enkel dat u van 10 tot 25 november 2008 in het ziekenhuis verbleven heeft omwille van een hersenschudding die door geweld heeft opgelopen. Doch specificeert het geenszins de omstandigheden waarin u dit trauma heeft opgelopen, noch bevat het gegevens die bovenstaande tegenstrijdigheden en onwetendheden kan verklaren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, S.J.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn en van Jezidi-origine te zijn. Sinds 1987 heeft u uw land van herkomst verlaten en bent u naar Georgië verhuisd om er te huwen met uw Georgische echtgenoot, K.U.(...) (O.V. 6.638.851). Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen die uw echtgenoot en u verklaren te hebben gekend in Georgië met afpersers. Na het vertrek van uw echtgenoot uit Georgië in januari 2010 werd u er nog steeds afgeperst en werd u door de afpersers geduwd waardoor uw voet gebarsten was. Uw echtgenoot diende reeds op 7 juni 2010 in België hieromtrent een asielaanvraag in. Van 2010 tot uw vertrek naar België verbleef u in Armenië. U diende op 25 april 2012 in België een asielaanvraag in.

U kunt niet naar Armenië terugkeren omdat uw echtgenoot in België is, u er net als vroeger zou kunnen worden gepest en uitgescholden omwille van uw etnie en u vreest dat de personen met wie uw echtgenoot en u in Georgië problemen hadden u zouden kunnen vinden in Armenië.

U bent in het bezit van uw huwelijksakte, geboorteakte, 2 diploma's.

B. Motivering

Aangezien u verklaart een Armeens staatsburger te zijn (CGVS 1 (15.05.2012), dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten opzichte van Armenië.

Uit uw verklaringen blijkt dat de door u gekende problemen omwille van uw etnie in Armenië - u werd gepest op school en uitgescholden voor 'koerd' (CGVS 2 (04.06.2012), p. 4) - niet van die aard waren dat ze een oorzaak waren van uw vertrek uit Armenië in 1987 (CGVS 2, p. 2). Deze problemen zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat deze door u aangehaalde problemen uw fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zouden brengen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u het risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk dat de Jezidische minderheid vooral kwetsbaar is op het socio-economische vlak, maar dat ze actueel niet het voorwerp uitmaakt van vervolgingen (in de zin van de Conventie van Genève) in Armenië. Alhoewel één persoon een andere mening toegedaan is, m.n. A.T.(...), dient geconcludeerd te worden dat de bovenvermelde conclusie over de actuele situatie voor de Jezidi in Armenië ondersteund wordt door het overgrote deel van de lokale en internationale mensenrechtenorganisaties en overheden en dat de mening ingenomen door Aziz Tamoyan een minderheidsstandpunt betreft van een persoon die eerder een persoonlijke agenda nastreeft. Bovendien moet worden opgemerkt dat u voor uw vertrek naar België 2 jaar in Armenië heeft verbleven zonder er problemen te hebben gekend (CGVS 2, p. 2-4).

Wat uw verklaring betreft volgens dewelke u meent dat de personen met wie uw echtgenoot en u in Georgië problemen hadden u zouden kunnen vinden in Armenië (CGVS 2, p. 4), dient opgemerkt

te worden dat de door jullie verklaarde problemen in Georgië niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De weigeringsbeslissing van uw echtgenoot ten opzichte van Georgië werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde huwelijksakte is niet van die aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Immers, het toont enkel uw band met uw echtgenoot aan die geenszins betwist wordt. Doch bevat het geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat (eerste) verzoeker de Georgische nationaliteit heeft, terwijl (tweede) verzoekster de Armeense nationaliteit heeft.

In overeenstemming met artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dat naar dat artikel verwijst dient de hoedanigheid van vluchteling getoetst te worden aan het land waarvan de verzoekende partij de nationaliteit heeft. In overeenstemming met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient de subsidiaire beschermingsstatus getoetst te worden aan het land van herkomst van de verzoekende partij. Deze bepaling dient geïnterpreteerd te worden conform Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Artikel 2 k) van de richtlijn bepaalt dat "land van herkomst" het land of de landen van nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats betreft.

Daarom wordt het asielrelaas van verzoeker getoetst ten aanzien van het land van nationaliteit, meer bepaald Georgië en dat van verzoekster ten aanzien van Armenië.

De door verzoekers ingeroepen middelen hebben allen betrekking op Georgië, behalve de laatste paragraaf dat betrekking heeft op Armenië. Derhalve hebben de middelen, buiten deze laatste paragraaf, betrekking op de hoedanigheid van vluchteling of subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker en de laatste paragraaf op verzoekster.

2.2. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal onterecht geen geloof hecht aan de waarachtigheid van hun relaas en eveneens dat de ingeroepen gebreken in hun asielrelaas geenszins afdoende zijn om hun aanvraag wezenlijk te ondermijnen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 15 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werden gehoord en dat verzoekster nogmaals op 4 juni 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Armeens of het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissingen zijn grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn

beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoekers menen dat wanneer alle problemen die zij hadden omwille van hun Jezidi-origine samen worden genomen en er rekening wordt gehouden met de hoeveelheid problemen en hun frequentie, de discriminatie waarvan zij slachtoffer zijn door hun origine weldegelijk beschouwd kunnen worden als een vernederende behandeling.

Uit de CEDOCA-informatie die in het administratief dossier is terug te vinden blijkt heel duidelijk dat in het land van herkomst van verzoeker geen sprake is van een klimaat van vervolging ten opzichte van personen van Jezidi-origine. De informatie stelt weliswaar dat de Jezidi zich in een sociaaleconomisch kwetsbare situatie bevinden, maar noch uit deze informatie, noch uit de verklaringen van verzoekers kan afgeleid worden dat verzoekers in Georgië te maken hebben met een vorm van discriminatie die zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Zij kunnen zich dus niet louter op hun Jezidi-origine beroepen om als vluchteling erkend te worden.

De hoofdreden die verzoekers echter aanhalen in hun relaas, zijn de problemen die zij hebben gehad met de MVD-medewerkers, waaraan ten onrechte geen geloof gehecht wordt. Verzoekers geven vervolgens een theoretische uiteenzetting van de bewijslast die op hen rust en stellen dat hun verklaringen reeds voldoende bewijs kunnen vormen.

Verzoekers menen dat de tegenstrijdigheden en vaagheden die de commissaris-generaal in hun relaas meent op te merken niet voldoende zijn om te kunnen concluderen dat hun relaas niet aannemelijk is. Verzoekers stellen namelijk dat de commissaris-generaal moet verwijzen naar alle neergelegde documenten en dienen deze allemaal als geheel benaderd te worden. Verder verwijzen verzoekers naar een nieuw document dat zij neer hebben gelegd bij het verzoekschrift (stuk 6). Het betreft een dagvaarding die verzoeker gekregen heeft als gevolg van zijn problemen met de MVD-medewerkers. Verzoekers menen dat door dit document, samen bekeken met de overige documenten, er duidelijk geen enkele reden is om hun relaas als niet aannemelijk te bestempelen.

Verzoekers citeren vervolgens uit de bestreden beslissing en stellen dat de aangehaalde tegenstrijdigheden louter vergissingen betreffen waar de commissaris-generaal te veel belang aan hecht, terwijl er in de bestreden beslissing gezwegen wordt over de veelheid aan informatie die verzoekers wel gaven. Verzoekers wijzen erop dat zij na het vertrek van verzoeker geen contact meer hadden en dat verzoekster pas enige tijd nadat verzoeker een asielaanvraag ingediend had ook naar België is kunnen komen. Daarom zouden zij andere verklaringen hebben afgelegd omtrent de periode dat verzoekster nog in hun huis verbleef en het feit dat verzoekster nog in hun winkel heeft doorgewerkt. Zij stellen dat er ook geen reden was om dit aan elkaar te vertellen wanneer zij elkaar na twee jaar opnieuw zagen.

Verzoekers citeren nogmaals de bestreden beslissing en stellen het feit dat verzoekster zich niet meer exact herinnerde waar zij zich bevond toen verzoeker in het ziekenhuis belandde helemaal niet betekent dat hun relaas onwaar zou zijn of dat er afbreuk zou worden gedaan aan de asielmotieven of de neergelegde documenten. Dit geldt eveneens voor het exacte moment van verzoekers vertrek en het totale bedrag dat verzoekster nog aan de afpersers betaald zou hebben na dit het vertrek van verzoeker.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is aangezien ze zich in hoofdzaak baseert op enkele hiaten in het relaas. Terwijl de rechtsleer stelt: *“Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende.”* (OPDEBEEK, I., COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Verzoekers stellen dat zij ongetwijfeld een helder en uitgebreid asielrelaas gebracht hebben zonder wezenlijke hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden en dat ondersteund wordt door de neergelegde documenten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat verzoekers op verschillende vlakken tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Onder andere betreffende de tijd tussen het moment dat verzoeker mee naar de notaris genomen werd om de eigendom van de bezittingen verplicht over te dragen aan de MVD-medewerkers D.(...) en G.(...), en het moment dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten leggen verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Ook betreffende de tijd dat verzoekster nog in Georgië verbleef nadat verzoeker reeds gevlucht was zijn de verklaringen van verzoekers tegenstrijdig. Verder verklaarde verzoeker dat verzoekster na zijn vertrek niet meer in hun winkel gewerkt heeft, terwijl verzoekster het tegenovergestelde heeft verklaard. De Raad meent dat deze tegenstrijdigheden geenszins verklaard kunnen worden door het feit dat zij elkaar pas na twee jaar in België terugzagen. Verzoekers hebben beiden een gehoor afgelegd op het Commissariaat-generaal nadat zij herenigd waren in België en er kan van hen verwacht worden dat zij na de hereniging elkaar zo veel mogelijk op de hoogte brengen van hetgeen ze meemaakten in hun periode apart.

Wat betreft de dagvaarding die verzoekers bij hun verzoekschrift neerleggen, meent de Raad dat deze geenszins de aannemelijkheid van het relaas kan herstellen. Enerzijds meent de Raad dat het weinig aannemelijk is dat men plots, twee jaar nadat verzoeker het land verliet, plots zou beslissen om verzoeker te dagvaarden, gezien het feit dat uit het relaas van verzoekers geenszins blijkt dat er enige redenen zijn om hen te dagvaarden omdat zij steeds alles wat van hen gevraagd werd, af zouden gegeven hebben.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verder haalt de bestreden beslissing nog enkele onwetendheden aan van verzoekster betreffende het verblijf van verzoeker in het ziekenhuis, het moment waarop zij verzoeker voor de laatste keer zag voor hij vluchtte en de hoeveelheid geld zij nog betaalde aan de afpersers nadat verzoeker vluchtte. Verzoekster slaagt er niet in te verklaren waarom zij hieromtrent vage verklaringen aflegt, terwijl het toch belangrijke gebeurtenissen in het relaas betreffen. De Raad wijst erop dat de aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden aangetast door tegenstrijdigheden, maar ook door vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) omdat zij gevlucht zijn omwille van een reëel risico op ernstige schade, waardoor zij bescherming dienen te krijgen zoals voorzien in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, gelet op onmenselijke behandeling in hun land van herkomst.

Verzoekers herhalen hun motieven om bescherming aan te vragen en stellen dat het duidelijk is dat zij onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vallen. Zij zouden omwille van hun Jezidi-origine geen mogelijkheid hebben om bescherming te krijgen van de autoriteiten in hun land van herkomst.

2.2.1. Wat verzoeker betreft meent de Raad dat hij zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het

leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing van verzoeker te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekster stelt dat zij omwille van haar origine ook in Armenië niet kan verblijven omwille van aanhoudende discriminatie, hetgeen ook uit haar verklaringen zou blijken. Wat dit betreft wijst verzoekster erop dat er geen unaniem standpunt naar voren komt over de situatie van Jezidi in Armenië zodat er de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd dient te worden en men dan ook niet kan stellen dat er geen sprake is van discriminatie in dit geval.

Aangezien verzoekster de Armeense nationaliteit heeft dient ten opzichte van haar inderdaad nagegaan te worden of zij aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico heeft ernstige schade op te lopen bij een terugkeer naar Armenië. Hier wijst de Raad erop dat er misschien geen unaniem standpunt naar voren wordt geschoven, maar verzoekster heeft nadat zij Georgië ontvluchtte nog een lange periode (van 2010 tot 2012) in Armenië zonder problemen verbleven.

Terecht stelt de bestreden beslissing dat de hoedanigheid van Jezidi van verzoekster op zich geen bewijs is van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet:

“Uit uw verklaringen blijkt dat de door u gekende problemen omwille van uw etnie in Armenië - u werd gepest op school en uitgescholden voor 'koerd' (CGVS 2 (04.06.2012), p. 4) - niet van die aard waren dat ze een oorzaak waren van uw vertrek uit Armenië in 1987 (CGVS 2, p. 2). Deze problemen zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat deze door u aangehaalde problemen uw fysieke integriteit of vrijheid in gevaar zouden brengen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u het risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk dat de Jezidische minderheid vooral kwetsbaar is op het socio-economische vlak, maar dat ze actueel niet het voorwerp uitmaakt van vervolgingen (in de zin van de Conventie van Genève) in Armenië. Alhoewel één persoon een andere mening toegedaan is, m.n. A.T(...), dient geconcludeerd te worden dat de bovenvermelde conclusie over de actuele situatie voor de Jezidi in Armenië ondersteund wordt door het overgrote deel van de lokale en internationale mensenrechtenorganisaties en overheden en dat de mening ingenomen door Aziz Tamoyan een minderheidsstandpunt betreft van een persoon die eerder een persoonlijke agenda nastreeft. Bovendien moet worden opgemerkt dat u voor uw vertrek naar België 2 jaar in Armenië heeft verbleven zonder er problemen te hebben gekend (CGVS 2, p. 2-4).”

De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing van verzoekster te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS